

STRESZCZENIE DECYZJI KOMISJI**z dnia 8 maja 2014 r.****uznającej koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem Porozumienia EOG****(Sprawa M.6905 – INEOS/Solvay/JV)**

(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 2984 final)

(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)**(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2014/C 407/06)

W dniu 8 maja 2014 r. Komisja przyjęła decyzję w sprawie połączenia przedsiębiorstw na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 2. Pełen tekst decyzji w wersji bez klauzuli poufności – w razie konieczności w wersji tymczasowej – jest dostępny w autentycznym języku sprawy na stronie internetowej Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji pod następującym adresem: http://ec.europa.eu/comm/competition/index_en.html

I. WPROWADZENIE

1. W dniu 16 września 2013 r. Komisja Europejska („Komisja”) otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (rozporządzenie w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw)⁽²⁾, w wyniku której przedsiębiorstwa INEOS AG („INEOS”, Szwajcaria) i Solvay SA („Solvay”, Belgia), wspólnie określane jako „strony zgłaszające”, przejmują w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) i art. 3 ust. 4 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw wspólną kontrolę nad nowo utworzoną spółką joint venture („JV”) w drodze przeniesienia aktywów⁽³⁾.

II. STRONY I KONCENTRACJA

2. INEOS jest spółką dominującą grupy przedsiębiorstw, które zajmują się wytwarzaniem wyrobów petrochemicznych, specjalistycznych wyrobów chemicznych oraz olejów. Jej spółka zależna, INEOS ChlorVinyls, jest europejskim producentem chlorków metali alkalicznych i dostawcą polichloru winylu („PVC”).
3. Solvay jest spółką dominującą w grupie przedsiębiorstw prowadzących działalność międzynarodową w sektorze badań, rozwoju, produkcji, wprowadzania na rynek oraz sprzedaży chemikaliów i tworzyw sztucznych. SolVin jest europejskim dostawcą żywic polichloru winylu, kontrolowanym przez Solvay w 75 % (minus jedna akcja), pozostałe 25 % (plus jedna akcja) znajduje się w posiadaniu BASF. W dalszej części tego dokumentu terminy Solvay i SolVin zostały wykorzystane do zidentyfikowania podmiotu należącego do tej samej grupy.
4. W dniu 6 maja 2013 r. zgłaszające strony podpisały list intencyjny z myślą o połączeniu ich europejskiej działalności związanej z produktami chlorowinyłowymi i powiązanych przedsiębiorstw w ramach JV, w którym każda ze stron posiadać będzie 50 % udziałów („transakcja”). List intencyjny przewiduje mechanizmy wyjścia, zgodnie z którymi przedsiębiorstwo INEOS miałoby przejąć 50 % udziałów w JV: ustalenia dotyczące wyjścia musiałyby być przestrzegane od trzech do sześciu lat od momentu utworzenia spółki joint venture, a po upływie tego czasu INEOS stałby się wyłącznym właścicielem przedsiębiorstwa. W każdym przypadku, sześć lat po utworzeniu spółki JV, INEOS stanie się jej wyłącznym właścicielem. Transakcja została publicznie ogłoszona w dniu 7 maja 2013 r.
5. Komisja uważa, że na mocy listu intencyjnego transakcja stanowi koncentrację w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw oraz doprowadziłaby do utworzenia spółki joint venture o pełnym zakresie funkcji w rozumieniu art. 3 ust. 4 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw.

III. WYMIAR UE

6. Łączny światowy obrót przedmiotowych przedsiębiorstw wyniósł ponad 5 mld EUR w 2011 r. Ogólnounijny obrót każdego z nich przekracza 250 mln EUR i w żadnym państwie członkowskim nie osiąga więcej niż dwie trzecie ich łącznego obrotu na terenie całej UE. W związku z tym transakcja ma wymiar unijny.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1.

⁽²⁾ Ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2009 r. Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („Traktat”) wprowadzono pewne zmiany, takie jak zastąpienie terminu „Wspólnoty” przez „Unię” i terminu „wspólnego rynku” przez „rynek wewnętrzny”. Terminologia Traktatu będzie stosowana w całym niniejszym streszczeniu projektu decyzji.

⁽³⁾ Publikacja w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej C 273 z 21.9.2013, s. 18.

IV. PROCEDURA

7. Na podstawie przeprowadzonego badania rynku na pierwszym etapie Komisja wyraziła poważne wątpliwości co do zgodności transakcji z zasadami rynku wewnętrznego i w dniu 5 listopada 2013 r. przyjęła decyzję o wszczęciu postępowania zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. W dniu 22 listopada 2013 r. strony zgłaszające przedstawiły na piśmie swoje uwagi do decyzji na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c).
8. W dniu 18 listopada 2013 r. na wniosek stron zgłaszających termin przyjęcia ostatecznej decyzji w tej sprawie został przedłużony o 10 dni roboczych.
9. W dniu 21 stycznia 2014 r. Komisja przyjęła pisemne zgłoszenie zastrzeżeń. Następnie stronom przyznano dostęp do akt. W dniu 5 lutego 2014 r. strony zgłaszające udzieliły odpowiedzi na pisemne zgłoszenie zastrzeżeń.
10. Opis stanu faktycznego wysłano stronom zgłaszającym dnia 5 lutego 2014 r. W dniu 12 lutego 2014 r. strony zgłaszające udzieliły odpowiedzi na to pismo.
11. Na wniosek stron zgłaszających w dniu 10 lutego 2014 r. odbyło się złożenie ustnych wyjaśnień na spotkaniu wyjaśniającym.
12. W dniu 13 lutego 2014 r., za zgodą stron zgłaszających, Komisja przedłużyła termin przyjęcia ostatecznej decyzji o 10 dni roboczych.
13. W dniu 27 lutego 2014 r. („zobowiązania z dnia 27 lutego 2014 r.”) strony zgłaszające przedłożyły pierwszy zestaw środków zaradczych. Zobowiązania te nie zostały poddane testowi rynku i zostały zastąpione przez zmieniony zbiór zobowiązań przedstawionych w dniu 7 marca 2014 r., co pociągnęło za sobą automatyczne przedłużenie terminu na przyjęcie ostatecznej decyzji w tej sprawie o dodatkowe 15 dni roboczych. Środki te zostały następnie zmienione w dniach 10 i 11 marca 2014 r. („zobowiązania z dnia 11 marca 2014 r.”).
14. W dniu 12 marca 2014 r. rozpoczęto test rynku w celu oceny, czy zmienione środki zaradcze byłyby odpowiednie do rozwiązania problemów w zakresie konkurencji stwierdzonych przez Komisję.
15. W dniu 13 kwietnia 2014 r. strony zgłaszające przedstawiły ostateczną propozycję zmienionych zobowiązań zawierających dalsze zmiany.
16. Komitet Doradczy omówił projekt decyzji dnia 22 kwietnia 2014 r. i wydał pozytywną opinię.

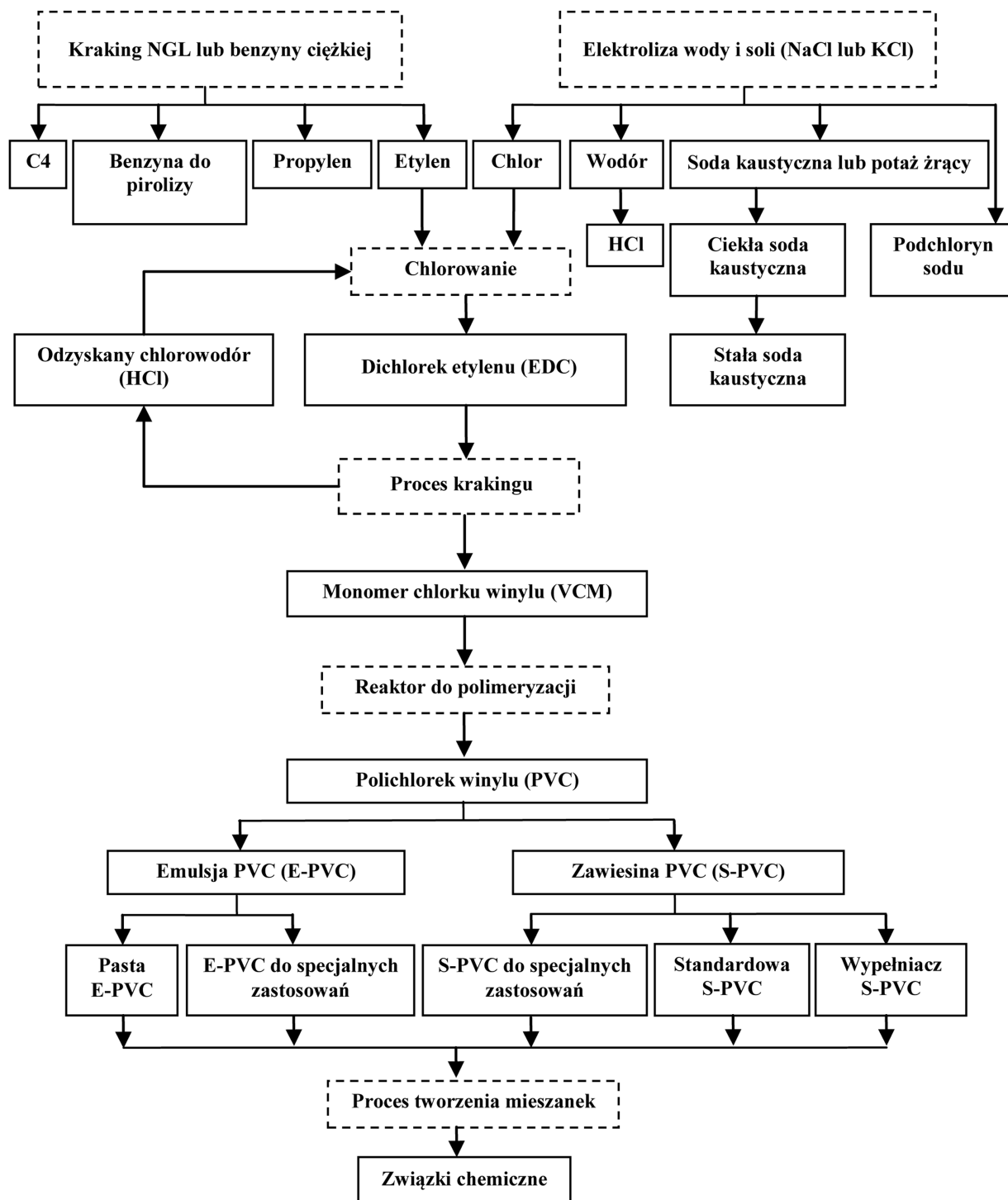
V. OCENA

17. Sprawa dotyczy znacznej liczby rynków w odniesieniu do produkcji polichloru winylu⁽¹⁾. Proces produkcji polichloru winylu jest zintegrowanym łańcuchem procesów, w którym chlor i etylen to główne czynniki produkcji, jak przedstawiono na wykresie poniżej.

⁽¹⁾ Polichlorek winylu jest wytwarzany w kilku etapach obejmujących kilka produktów pośrednich. Ponadto produkcja polichloru winylu jest ściśle związana z produkcją sody kaustycznej.

Wykres 1

Przegląd procesów i produktów pośrednich w produkcji polichloroku winylu

Źródło: Formularz CO

18. Transakcja wywiera wpływ horyzontalny na rynki przedstawione poniżej: (i) zawieszina polichloroku winylu („S-PVC”); (ii) podchloryn sodu; (iii) butadien; (iv) raffinat 1; (v) chlor; (vi) ciekła soda kaustyczna; (vii) monomer chloroku winylu („VCM”); (viii) kwas chlorowodorowy; (ix) emulsja polichloroku winylu („E-PVC”); (x) dichlorometan; (xi) chloroform. Spowoduje to również horyzontalne nakładanie się działalności na rynkach etylenu, benzyny do pirolizy, propylenu, butadienu, dichloroku etylenu („EDC”) i związków S-PVC.
19. Transakcja wywiera również wpływ wertykalny na rynki przedstawione poniżej: (i) propylen i chlorek allilu; (ii) chlor i EDC; (iii) chlor i technologie produkcji chloru; (iv) chlor i powlekanie galwaniczne; (v) sól i soda kaustyczna; (vi) sól i podchloryn sodu; (vii) technologie produkcji chloru i soda kaustyczna; (viii) technologie produkcji chloru i podchloryn sodu; (ix) powlekanie galwaniczne i soda kaustyczna; (x) powlekanie galwaniczne i podchloryn sodu; (xi) EDC i technologie EDC/VCM; (xii) EDC i VCM; (xiii) VCM i technologie EDC/VCM; (xiv) katalizatory EDC i EDC; (xv) E-PVC i VCM; (xvi) S-PVC i technologie S-PVC; (xvii) S-PVC i dodatki PVC; (xviii) E-PVC i dodatki PVC; (xix) S-PVC i związki S-PVC; (xx) tetrachlorek węgla i perchloroetylen; (xxi) tetrachlorek węgla i HFC-365mfc.
20. Komisja uważa, że transakcja ta wzbudziła obawy co do konkurencji w odniesieniu do horyzontalnego nakładania się działalności dotyczącej S-PVC i rynków podchlorynu sodu. Komisja nie zgłosiła zastrzeżeń w odniesieniu do pozostałych rynków, na które koncentracja wywarła wpływ. W związku z tym te inne rynki nie zostaną omówione w niniejszym streszczeniu ⁽¹⁾.

1. Definicja rynku produktowego

21. S-PVC jest wykorzystywany zarówno do sztywnych (nieplastifikowanych), jak i elastycznych (plastifikowanych) zastosowań końcowych. Sztywne zastosowanie obejmuje rury, formowane elementy wyposażenia i produkty profilowane (tj. ościeżnice okien i drzwi). Elastyczne zastosowanie obejmuje folie i arkusze do izolacji przewodów i kabli. S-PVC ma wiele innych zastosowań, takich jak wytwarzanie butelek.
22. Komisja stwierdza, że właściwy rynek produktowy na potrzeby oceny skutków transakcji jest ogólnym rynkiem produkcji i dostawy standardowej zawiesziny PVC (standardowej S-PVC), w tym wszystkich wartości K, z wyłączeniem kopolimerów w ogóle, jak również S-PVC o wysokiej odporności. Niektóre czynniki różnicujące pomiędzy różnymi stopniami jakości standardowej zawiesziny PVC (standardowej S-PVC) są jednak brane pod uwagę – w stosownych przypadkach – do oceny wpływu na konkurencję. Ponadto, z uwagi na względy dotyczące strony podaży, w obliczeniach udziału w rynku w oparciu o moce produkcyjne Komisja bierze pod uwagę zdolność i motywację każdego z dostawców polichloroku winylu do zaangażowania mocy produkcyjnych wcześniej wykorzystywanych do innych rodzajów S-PVC w produkcji standardowej zawiesziny PVC (standardowej S-PVC).
23. Podchloryn sodu jest wykorzystywany w różnych stężeniach do różnych zastosowań. Stosuje się go jako środek dezynfekujący i wybielający w gospodarstwach domowych i w przemyśle, a także do uzdatniania wody. Większość produkcji podchlorynu sodu w EOG jest nieodłącznym produktem ubocznym w procesie wytwarzania chloru („automatyczny” podchloryn sodu). Kiedy zapotrzebowanie przekracza „automatyczną” ilość wyprodukowaną jako produkt uboczny w procesie produkcji chloru, podchloryn sodu może być także wytwarzany celowo („zamierzony” podchloryn sodu).
24. Komisja uważa, zgodnie ze swoimi poprzednimi decyzjami, że podchloryn sodu stanowi jeden rynek produktowy.

2. Definicja rynku geograficznego

25. Jeśli chodzi o rynek standardowej S-PVC, Komisja stwierdza, że zakres geograficzny rynku ma charakter regionalny i węższy niż całe EOG. Jakościowe i ilościowe dowody znajdujące się w aktach Komisji wskazują na północno-zachodnią Europę („NWE”), region obejmujący Belgię, Luksemburg, Niderlandy, Danię, Francję, Niemcy, Irlandię, Szwecję, Norwegię i Zjednoczone Królestwo, jako samodzielny klaster, gdzie warunki konkurencji są jednolite. Do celów niniejszej decyzji nie jest jednak konieczne wypracowanie ostatecznego stwierdzenia co do tego, czy rynek regionalny obejmuje tylko NWE lub rozciąga się na szerszy obszar geograficzny (tzw. klaster „NWE+”, to znaczy NWE plus Austria, Finlandia, Włochy i Szwajcaria), ze względu na to, że transakcja prowadzi do znacznego zakłócenia skutecznej konkurencji w ramach obu sposobów określenia rynku.
26. Jeśli chodzi o rynek podchlorynu sodu, biorąc pod uwagę specyfikę regionu Beneluksu i brak istotnych barier w handlu, Komisja stwierdza, że właściwy rynek geograficzny dla podchlorynu sodu może w tym przypadku zostać uznany za regionalny, obejmujący cały region Beneluksu.

⁽¹⁾ Zob. sekcje 7 i 9 decyzji.

3. Ocena konkurencji

27. Jeśli chodzi o standardową S-PVC, INEOS i Solvay są odpowiednio największym i drugim co do wielkości dostawcą w NWE. W 2012 r. udział w rynku przedsiębiorstwa INEOS oparty na sprzedaży i mocach produkcyjnych wyniósł [30–40] %, podczas gdy w tym samym roku udział w rynku przedsiębiorstwa Solvay wyniósł około [20–30] %. Zarówno w przypadku NWE, jak i NWE+ transakcja doprowadziłaby do powstania niekwestionowanego lidera rynku z udziałem w rynku w wysokości [50–60] % pod względem wszystkich wskaźników (sprzedaży i mocy produkcyjnych).
28. Komisja znalazła również jakościowe i ilościowe dowody wskazujące na to, że obecna pozycja przedsiębiorstwa INEOS na rynku NWE/NWE+ umożliwia mu posiadanie pewnej władzy rynkowej. Dokładniej rzecz ujmując, INEOS obecnie posiada silną pozycję na rynku standardowej S-PVC, co jest częściowo wynikiem dwóch poprzednich koncentracji zatwierdzonych przez Komisję na podstawie dostępnych jej wtedy informacji. Komisja znalazła dowody na to, że nabycie przedsiębiorstwa Tessenderlo przez INEOS spowodowało wzrost cen w NWE o [0 do 10] %.
29. Ponadto Komisja stwierdziła, że Solvin wywiera względem INEOS najbardziej znaczącą presję konkurencyjną i że pozostali dostawcy standardowej S-PVC z siedzibą w NWE i dostawcy EOG spoza tego regionu nie mają motywacji, nawet jeśli rozpatruje się ich zbiorowo, do rozszerzenia swojej produkcji na tyle, aby wyrównać wzrost cen spowodowany działalnością spółki joint venture. Co więcej, obecnie przywóz nie odgrywa ważnej roli na rynku standardowej S-PVC i prawdopodobnie nie ulegnie zwiększeniu w najbliższej przyszłości do takiego stopnia, aby ograniczyć działanie połączonego podmiotu INEOS/Solvay po transakcji.
30. Wreszcie, na podstawie analiz ekonomicznych wykonanych podczas fazy II, Komisja uznała, iż deklarowany przez strony zgłaszające przyrost efektywności kosztów zmiennych nie spełnia trzech łącznych kryteriów określonych w Wytocznych w sprawie oceny horyzontalnego połączenia przedsiębiorstw ⁽¹⁾.
31. W związku z tym Komisja stwierdziła, że prawdopodobne jest, że transakcja utrwali stopień władzy rynkowej przedsiębiorstwa INEOS i doprowadzi do znaczącego zakłócenia efektywnej konkurencji z powodu nieskoordynowanych skutków; to z kolei spowoduje utworzenie podmiotu dominującego, który będzie w stanie i prawdopodobnie będzie zmotywowany, aby podwyższyć ceny i zmniejszyć produkcję na rynku standardowej S-PVC, niezależnie od tego, czy rynek jest zdefiniowany jako obejmujący NWE czy jako obejmujący NWE+.
32. Jeśli chodzi o podchloryn sodu, na skutek transakcji doszłoby do połączenia pierwszego i drugiego dostawcy w regionie Beneluxu i stworzenia lidera na rynku światowym posiadającego łączny udział w rynku w wysokości [60–70] %. W związku z tym wszelka konkurencja między tymi dwoma ważnymi podmiotami na rynku przestałaby istnieć. Istotnym podmiotem pozostałaby tylko jedna spółka Akzo z udziałem [20–30] %.
33. Komisja stwierdziła zatem, że transakcja doprowadzi do znaczącego zakłócenia efektywnej konkurencji poprzez stworzenie podmiotu dominującego, który będzie w stanie i prawdopodobnie będzie zmotywowany, aby nakładać wyższe ceny i ograniczać produkcję na rynku podchlorynu sodu w regionie Beneluxu.

4. Podsumowanie

34. W decyzji na podstawie art. 8 stwierdzono zatem, że transakcja znacząco utrudniłaby efektywną konkurencję na rynku wewnętrznym w wyniku jej horyzontalnych nieskoordynowanych skutków na rynku standardowej S-PVC w NWE/NWE+ i na rynku podchlorynu sodu w regionie Beneluxu.

VI. ZOBOWIĄZANIA

1. Opis zobowiązań

35. Ostatecznie zatwierdzonymi zobowiązaniami były te przedstawione przez strony w dniu 11 marca, a w wersji zmienionej w dniu 13 kwietnia 2014 r.
36. Te zobowiązania składają się ze zbycia uprzednio określonego nabywcy (i) pionowo zintegrowanego łańcucha PVC przedsiębiorstwa INEOS obejmującego halę elektrolizy membranowej, zakład EDC/VCM oraz aktywa związane z produkcją (w tym aktywa związane z produkcją podchlorynu sodu) obsługiwane przez przedsiębiorstwo INEOS w Tessenderlo w Belgii (ale z wyłączeniem znajdującej się na miejscu hali elektrolizy rtęciowej i aktywów związanych z produkcją potażu żrącego) oraz zakłady S-PVC należące do przedsiębiorstwa INEOS w Mazingarbe (we Francji) i w Beek Geleen (w Niderlandach) („pakiet LVM”); oraz (ii) pionowo zintegrowanego łańcucha PVC przedsiębiorstwa INEOS obejmującego aktywa związane z produkcją chloru i EDC w Runcorn (w Zjednoczonym Królestwie) i operacje VCM/S-PVC w Wilhelmshaven (w Niemczech) („pakiet Wilhelmshaven/Runcorn”).

⁽¹⁾ Strony zgłaszające przedstawiły model gospodarczy w celu oceny skutków transakcji obejmujący deklarowany przyrost efektywności kosztów zmiennych. Komisja zauważyła, że nawet uwzględniając oświadczenia stron zgłaszających dotyczące przyrostu efektywności w wynikach modelowania, transakcja będzie w dalszym ciągu powodować znaczące skutki cenowe.

37. Zobowiązania te prawie w całości usuwają nakładanie się zainstalowanych mocy produkcyjnych S-PVC. Ponadto trzy oferowane zakłady S-PVC są bardzo dobrze zlokalizowane w NWE. Włączenie aktywów wyższego szczebla, posiadających dobry dostęp do głównych czynników produkcji, jest spójne z wynikami badania rynku i testu rynku, które wskazują, że integracja pionowa i dostawy etylenu są kluczowe dla skutecznego konkurowania na rynku standardowej S-PVC. Zobowiązania te usuwają także w całości nakładanie się działalności na rynku podchlorynu sodu w regionie Beneluksu.
38. Na tej podstawie oraz z uwzględnieniem klauzuli określonego nabywcy Komisja stwierdziła, że zobowiązania przedstawione w dniu 11 marca, a zmienione w dniu 13 kwietnia 2014 r., były wystarczające, aby rozwiać obawy dotyczące naruszenia konkurencji wskutek transakcji.

VII. WNIOSKI I PROPOZYCJE

39. W decyzji na mocy art. 8 ust. 2 stwierdzono, że pod warunkiem pełnego przestrzegania zobowiązań z dnia 11 marca 2014 r. transakcja nie zakłóci w znaczący sposób efektywnej konkurencji na rynku wewnętrznym ani w znacznej jego części. W związku z powyższym Komisja uznaje zgłoszoną transakcję za zgodną z rynkiem wewnętrznym i Porozumieniem EOG, zgodnie z art. 2 ust. 2 i art. 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, i art. 57 Porozumienia EOG.
-